

Gang blev antydet, men valgte den Vej, at disse Folk midlertidig skulde anbringes til Krigsmagtens Tjeneste paa anden Maade. Den Bestemmelse i Anordningen, der her er Tale om, er imidlertid af en ganske anden Karakter end den foran omtalte, idet det for det Første her er lagt i Afdelingschefens Haand at afgjøre Spørgsmaalet. Jeg skal her sige, at der staar i Anordningen, at Afdelingen kan hjemsende disse Folk. Det vil altsaa ikke sige, antager jeg, det Samme som, at det skal ske. (Krigsministeren: Nei!) Jeg hører, at den høitærede Krigsminister bekræfter min Antagelse. Det er altsaa en vilkaarlig Myndighed, der her lægges i Afdelingschefens Haand. Jeg vil da sige, at dette gjør efter min Betragtning paa ingen Maade Sagen bedre; thi dersom det var en drakonisk Regel, som ramte Alle, der vare under det Kildeaar at have siddet to Maanedes i Fængsel, vilde jeg vel kalde det en barbarisk Bestemmelse, men der var dog en vis Slags formel Retfærdighed deri; lægges imidlertid i Afdelingschefens Haand dette vilkaarlige Skjøn over, hvem han behager at betragte som egnet til denne, som jeg siden skal komme til, meget haardt rammende Straf, saa anser jeg Sagen for at være endnu langt mere betænkkelig. Jeg havde derfor egentlig nærmest opfattet dette „kan“ som en Slags Talemaade, der i Virkeligheden skulde bethyde, at Afdelingschefen i alle Tilfælde havde at følge denne i Anordningen opstillede Regel. Saaledes som imidlertid Bestemmelsen nu fremtræder, have vi fra den høitærede Justitsminister hørt en Forklaring, som gaar ud paa, at der ikke derved er Tale om nogen Straf. Jeg skal et Dieblit dvæle ved den høitærede Justitsministers Bemærkninger i et tidligere Møde, som findes i Tidenden Sp. 163, og jeg skal derom udtale, at der er den Mærkelighed, at den meget ærede Justitsminister i den Spalte, hvor han omtaler dette Forhold, ikke har været saa heldig at komme til at udtale en eneste rigtig Sætning. Den høitærede Justitsminister begynder nemlig med at værges sig imod de formentlige Overenskomster og Forstaaelser, der havde fundet Sted, da den militære Straffelov blev vedtagen, og han værges sig paa den Maade, at han siger: „Jeg var ikke enig om Noget under den militære Straffelovs Behandling, jeg havde Intet med den at bestille.“ Jeg maa tilstaa, at dette for mig er en ganske forbausende Udtalelse af en Justitsminister. Under en Justitsministers Regjering udkommer der et kriminel Lovarbejde af det Omfang og den Betydning som den militære Straffelov, og den paagjældende Justitsminister erklærer: Under denne Lovs Behandling var jeg slet

ikke enig om Noget! Jeg troede dog, at en Justitsminister maatte være for saa vidt solidarisk ansvarlig ved Behandlingen af en Sag, der i alt Fald ligger hans Omraade saa overordentlig nær som denne, at en saadan Udtalelse som denne ikke skulde kunne komme ud af en Justitsministers Mund. Men den høitærede Minister gaar dernæst videre og erklærer, at han vil benægte den Paastand, der blev fremjat, at den paagjældende Paragraf i Anordningen skulde staa i Strid med den da tilveiebragte Overenskomst. Han siger nemlig, at det, man maatte være bleven enig om den Gang, maatte vel være, at man ikke vilde have denne Stertjeneste anvendt som Straf; thi Andet havde man ikke der at bestille. Men her er der jo hverken Tale om Stertjeneste eller Straf, begge Dele ere fuldstændig urigtige. Ja, dersom den høitærede Justitsminister ikke vidste om Andet, der havde været Gjenstand for Forhandling, end det af Ministeriet i sin Tid forelagte Lovforslag, hvori Stertjenesten indeholdes, saa havde det været rigtigt, men det var man sraa fra alle Sider enig om at forlade, idet der tværtimod fandt vidtløftige og gjenemførte Forhandlinger Sted om den samme Regel i alt Bøsenligt, som den, det her dreier sig om, nemlig om Hjemsendelse med Paalæg om Gjenindfaldelse. Men saa siger den høitærede Justitsminister, at dette er ikke Straf. Jeg vil dog sige, at jeg anser dette for at være en Straf af en ganske særlig følelig Bestaffenhed, og jeg beder her ærede Medlemmer sætte sig ind i, hvorledes en Børnepligtig er stillet, naar han rammes af denne Bestemmelse. Han har altsaa været straffet i to Maanedes — det behøver nu derfor paa ingen Maade at være Tilfældet, at den Mand er en Forbryder efter den Opfattelse, hvori vi ellers tage dette Begreb i det borgerlige Liv; ved en militær Forseelse, en Subordinationsforseelse eller Saa-dant, kan han meget let paadrage sig en saadan Straf — og hjemsendes saa efter to Maanedes Fængsel med Paalæg om at komme igjen og begynde sin Børnepligt forfra næste Aar. Han kommer saa hjem og siger til sin Familie, sin Slægt og Venner derhjemme: Jeg er hjemfendt, fordi jeg har været straffet, og saa er han altsaa stempet som straffet i hele sin Bekjendtskabskreds, og saa megen Agtelse for Straffen findes der endnu rundt omkring i vort Fædreland, at det anses for at være noget for Manden Graverende, at han er stillet saaledes, at han af den Grund er bleven hjemfendt fra Militærtjenesten. Jeg anser derfor dette for at være en virkelig starp og følelig Straf. Men den høitærede Justitsminister vilde saa